

Kapitola jedna

Vánoční děs

Když už si babička jednou vymyslela ten fór o mléčném skle a mrazu, musela ho pak zopakovat ještě aspoň stokrát. Moc vtipné to ale nebylo ani napoprvé.

„Podívej, Kyle,“ upozornila mě mezi písničkami příšerného cédéčka vánočních hitů, co mě nutila poslouchat. „To obyčejné sklo tam v oknech je teď kvůli mrazu mléčnější než to mléčné sklo ve dveřích!“

Napoprvé jsem se tomu zasmál. Pak jsem se ještě několikrát pokusil o úsměv a pokýval i hlavou, ale posedmé jsem už babičku natvrdo ignoroval. Byl to jediný způsob, jak ji donutit, aby to pochopila.

Nevykládejte si to špatně. Nejde o to, že bych snad babičku neměl rád. Většinou je vlastně docela bezva. Aspoň na někoho, kdo má čtyřiasedmdesát a dvě umělé kyčle. Potíží je jen v tom, že její mozek si s ní občas trochu zažertuje.

Až do doby, kdy mi bylo nějakých šest nebo sedm, bydlela babička s námi v našem domě. Byli jsme tu tři: ona, máti a já. Žili jsme tady a bylo nám spolu fajn.

Potom jednoho dne babička zapoměla svoje jméno. Prostě jí jednoho rána vypadlo z hlavy a ona se musela zeptat mámy, jak se vlastně jmenuje. Mně to tehdy připadalo legrační, i když se zdálo, že babičce a mamince zábavná stránka celé věci uniká.

Na chvilku bylo všechno zase v pořádku, ale pak se babička začala chovat stále zmateněji. Probudila se třeba uprostřed noci a nevěděla, kde je. Některé dny si myslela, že je zase malá holčička a uskakuje před bombami, které na ni padaly ve druhé světové válce.

A jednou si myslela, že jsem zmizel. Celé tři dny mě neviděla ani neslyšela, i když jsem stál přímo před ní, mával na ni rukama a křičel. Máti z toho byla úplně vedle. Doktor potom řekl, že by bylo nejlepší, kdyby s námi už babička dál nebydlela.

Ústav, který maminka pro babičku našla, je docela hezký. Všichni se tam chovají přátelsky a babi vypadá docela šťastně. Stále s námi tráví Vánoce, ale kromě toho se s ní už moc nevidám. Podle lékaře je den ze dne zmatenější, a tak zůstává celý rok v ústavu. Nezdá se, že by jí to vadilo.

Tahle její „zmatenost“ mohla i zato, že pořád dokolečka opakovala vtip o mléčném skle. Tak dobře... Přispěl k tomu i fakt, že si během čtyřiceti minut dala čtyři sherry.

Když právě babička netrouсила vtipné poznámky o venkovní teplotě, šklebila se jako maniak a dívala se na mě, jak si hraju s panáčky, které mi předtím dala. Rok co rok jsem se jí snažil vysvětlit, že si s něčím takovým nehraju už od pěti let. A ona mi každý rok kupuje další.

Loni to byli Power Rangers. Předloni Spiderman. A ještě o rok dřív? Už si nevzpomínám. A stejně tak jsem neměl ani

ponětí, koho má představovat ta veselá partička ztracených existencí, které mi dala letos. Jeden vypadal jako kočka oblečená do kovbojského kostýmu. Pokud bych přimhouřil jedno oko a naklonil hlavu do strany, připomínala by další figurka oblečenou opici. Trochu.

Kvůli babičce jsem se ze všech sil snažil vypadat vzrušeně a několikrát jsem s figurkami bouchl o sebe, jako kdyby bojovaly. Ani teď, po všech těch šílených věcech, které jsem viděl za posledních několik hodin, ale nedokážu přijít na moc důvodů, proč by se měl kočičí kovboj prát s oblečenou opicí. Zdálo se ale, že babičce to dělá radost, a tak jsem pokračoval, dokud jí uprostřed bitvy neklesla hlava a nezačala chrápat.

Babiččina dřímota mě vysvobodila a já mohl vyrazit na průzkum za vůní, která se posledních dvacet minut linula z kuchyně. Máti pro nás připravovala vánoční večeři a já se už nemohl dočkat.

Mámino vaření bylo obvykle něco, čemu jsme se všichni vyhýbali – a dokonce se ho i trochu báli. A přestože tedy byla jinak schopná připálit i vařená vejce, spolu s příchodem 25. prosince dokázala připravit průměrného krocana i se všemi přílohami. Bylo to cosi jako její vánoční kouzlo. Sice ne tak oslnivé, jako kdyby uměla oblétnout za jedinou noc celý svět, ale přesto působivé. Za takový dar se ovšem, samozřejmě, musí platit...

„Kyle Alexandře... Jen se dotkni toho párku a já ti přerazím prsty!“ vyštěkla máti. Až do té chvíle jsem si vůbec nevšiml talíře s maličkými párečky, které chladly na roštu vedle sporáku, ale najednou jsem po nich toužil více než po čemkoli na světě. „Já to myslím vážně,“ vyhrožovala máma dál a sou-

časně ustoupila před horkem, když trhnutím otevřela troubu a zasunula dovnitř pekáč plný brambor. „Já je potřebuju. Jestli máš hlad, vezmi si koláč.“

„Nemám hlad,“ pokrčil jsem rameny. Opravdu jsem ho neměl. Chtěl jsem jenom ochutnat ty malé párečky. Pohled na máminu tvář mi ale sdělil, že pokud si jeden jediný vezmu, podepíšu si tím rozsudek smrti. A tak jsem se pomaličku odplížil a držel ruce tak, aby bylo vidět, že v nich nic neodnáším. Po 364 dní v roce je máti v pohodě, ale dostaňte se s ní do křížku, když připravuje vánoční večeři, a otevřeli jste si dveře do světa dosti bolestných trestů.

Protáhla se kolem mne a otevřela zásuvku. Slyšel jsem, jak si pro sebe cosi mumlá a něčím šramotí. Byla stále více rozzlobená, neboť zjistila, že ať už hledala cokoli, dotyčná věc nebyla tam, kde si ona myslela, že by být měla.

„Potřebuješ pomoc?“ zeptal jsem se. O vaření jsem sice neměl ani páru, ale i tak jsem nabídl asistenci.

„Neviděl jsi... *Aha!*“ Jako tygr vrhající se na kořist prolétla máti napříč kuchyní a chňapla po jakýchsi dvou složitě vyhlížejících kuchyňských udělátkách. Pokusil jsem se aspoň odhadnout, k čemu ty věci asi slouží. Napadlo mě, že by se mohly používat jako nástroje na všechna mučení, jaká jsem si jen uměl představit. Vzhledem k rozpoložení, v němž se máti právě nacházela, by je tak pravděpodobně dokázala použít rovněž.

Věděl jsem, že zrovna teď není ta správná chvíle, abych pokládal tu jednu jedinou konkrétní otázku, na kterou jsem myslel. Někdy se mi zdá, že na její položení není správná chvíle vůbec nikdy, jenže já se nakonec pokaždé stejně zeptám. Nedokážu si pomoci a prostě mi to vyklouzne z úst.

„Nějaká zpráva od táty?“

Máti vzdychla a práskla jedním z udělátek o kuchyňskou linku. Pak svěsila hlavu, zůstala stát zády ke mně a mlčela. O jediný zvuk se nyní staral skučící vítr tam venku a babička, která chrápala v obývacím pokoji.

„Už se neptej,“ zašeptala maminka. Neznělo to ale tak rozzlobeně, jak jsem čekal. Spíš unaveně. Obrátila se, aby na mně viděla, a já v rysech její tváře spatřil smutek. „Ne, Kyle,“ řekla, „od tatínka nepřišla žádná zpráva. Stejně jako nepřišla loni a ani kterýkoli předchozí rok.“

Nevím, proč na tátu tak moc myslím, když jsem se s ním nikdy v životě neviděl. Nedokážu si ale pomoci. Každý den dumám nad tím, jaký asi je. Vypadám jako on? Máme stejný hlas? Vždyť já dokonce ani nevím, jak se jmenuje.

„Možná zatelefonuje,“ hlesl jsem. Spíš jsem ale jen tak sám pro sebe nahlas přemýšlel. Nadskočil jsem, když se o podlahu rozbil talíř.

„Ne, on nezavolá!“ zakřičela máma. Teď už se doopravdy rozzlobila. „Nikdy nezavolá! Nezajímá se o nás! Kdy už se s tím konečně srovnáš?“

Cítil jsem, jak mi z očí tryskají slzy. Kvůli mámě i kvůli mně. Proč ji vždycky takhle provokuju? Měl bych to nechat plavat. Jenže to jsem nikdy nedokázal.

„Zajímá se!“ vykřikl jsem. Můj hlas zněl mnohem troufaleji, než jak jsem se cítil. „A jednou se vrátí. Uvidíš!“

„Ach tak... A co bude pak?“ zeptala se máma významně a rozhodila rukama do vzduchu. „Ty s ním pak odjedeš a budete spolu žít šťastně, dokud neumřete?“

Z tónu, jakým to pronesla, jsem poznal, že touží po útěše a uklidnění. Chtěla jen vědět, že ji mám rád a že ji nevy-

měním za někoho, kdo odešel ještě dřív, než jsem se narodil. Věděl jsem, že právě to potřebuje slyšet. Nevím proto, proč jsem jí pověděl to, co jsem řekl pak.

„Možná odejdu.“

Několik dlouhých vteřin na mne upřeně hleděla. Ve tváři se jí mísil výraz zrady a šoku. Kousl jsem se do rtu a přál si, abych ta slova mohl vzít zpátky. Pak se nadechla, aby se uklidnila, a uhladila si záhyb vpředu na zástěře s nápisem *Nejlepší máma na světě*.

„Myslím, že bys měl jít do svého pokoje, Kyle,“ přikázala pak vyrovnaným nekompromisním tónem. Z kuchyně náhle číšel stejný chlad jako ze skla v okně.

„Ale co večere?“ protestoval jsem. „Bude přece vánoční večere!“

„Do svého pokoje,“ zopakovala. „A hned.“

Rád se jen tak povaluju na posteli. Je to útulné místečko, kam si můžu zalézt, číst nebo jen tak přemýšlet. Doufal jsem, že bych mohl někdy k Vánocům dostat herní konzoli, abych mohl hrát u sebe nahoře v pokoji hry. Takové štěstí mě ale nepotkalo. Mám tam televizi, ale je to už starý krám na rozpadnutí. Pokud se zřídkakdy skutečně podaří naladit nějaký kanál, je obraz zpravidla příliš zrnitý, než aby se na to dalo taky dívat. Mám tady ale ještě knížky a komiksy, se kterými dokážu strávit i několik hodin.

Kromě pochybného televizoru a nepřítomnosti herní konzole je jediný skutečný nedostatek mého pokoje výhled z okna. Máti má od sebe nádherný. Naše řada domů je přesně na vrcholku kopce, takže z mámina okna se dá přehlédnout celá vesnice. Jasně, pohled na ni není sám o sobě nijak

fascinující, ale za jasných nocí se dají rozeznat i světla sousedního města, jak se vesele třpytí v dálce.

Do města je to asi tak čtyři, pět mil, ale stojí to za to. Pokud chcete najít slušné obchody, kino (nebo vlastně úplně cokoli), najdete to ve městě. I moje škola tam je, což znamená jezdit každý den během školního roku dvacet minut autobusem tam a zase zpátky.

V naší vesnici není nic moc vzrušujícího. Domy, několik kostelů a malý supermarket, jehož police zejí zpola prázdnotou.

Jistě, ještě tady máme policejní stanici. Častokrát v ní není ani noha, ale občas – možná, když si potřebují odpočínout nebo tak něco – sem jeden z policistů na den zajede. Většinou pak stráví den s nohama na stole, protože u nás se toho popravdě řečeno ani moc neděje.

Za městem se zvedají hory. V tomhle ročním období vypadají nádherně. Sníh sahá skoro až dolů k jejich úpatí. Kdybych měl dalekohled, mohl bych tu a tam zahlédnout, jak na svazích sáňkují děcka od nás ze školy. Připadá mi to jako fajn zábava. Možná se jich jednou zeptám, jestli bych nemohl přijet. Jenže pak nejspíš zase uslyším „ne“, takže se snad nebudu ani namáhat.

Takže jo, z mámina pokoje je opravdu hezký výhled. Ode mě to není tak skvělé. Vlastně by bylo poctivé říct, že z výhledu z mého pokoje mi běhá mráz po zádech. Okna mého pokoje jsou totiž naneštěstí otočená rovnou proti strašidelnému opuštěnému domu, který stojí vedle nás. Říká se mu Kellerův dům.

Když mi bylo osm nebo devět, dorážel jsem pořád na mámu, proč se do toho domu nepřestěhujeme. Je mnohem

větší než náš a má rozlehlou zahradu. Je tam i přístěnek s bazénem. Já ale vodu nenávidím, takže o tohle mi zase tak moc nešlo. Prostě se mi jenom líbila představa, že bych měl velikánský pokoj.

To ale bylo předtím, než jsem poprvé uslyšel, co se o tom domě povídá. Než jsem se dověděl všechno o Kellerově domě. Pak už jsem se k tomu místu nechtěl ani přiblížit. Což nechtěl vlastně nikdo.

Jak už jsem říkal, zpravidla rád lenoším v posteli. Jenomže, když jsem tam ležel a přehrával si v hlavě znovu a znovu rozhovor s mámou, připadalo mi to jako nejnepohodlnější místo na světě.

Neměl bych říkat takové věci, jaké jsem řekl. To jsem věděl. Fakt ale byl, že jsem se *chtěl* něco dovědět o tátovi. Máma mi o něm nepověděla nikdy nic jiného kromě toho, že zmizel téhož dne, kdy mu řekla, že je těhotná. Že čeká mě.

Třeba měla pravdu. Možná se mnou opravdu nechtěl mít nic společného. Koneckonců se za celý můj život nepokusil o kontakt. Přesto mě ale pořád něco ponoukalo, abych se na něj ptal. A zdálo se, že jsem proti této touze bezmocný.

Lesklý Santa z umělé hmoty se nade mnou lehce pohupoval tam a zase zpátky v neviditelném vánku. Oči mi těkaly zleva doprava, jak sledovaly jeho legrační pohyb připomínající kyvadlo. Pokaždé, když se zhoupl nahoru, zsvítilo mu světlo z pokoje do oválných očí, které se pak zatřpytily, jako kdyby byl živý.

Najednou a bez varování světlo u stropu potemnělo. Na chvilku ještě blikalo a promítalo deformované stíny Santy na stěnu. Vítr zvenčí roztrásl okno a sklo začalo v dřevěném

rámu drnčet. Dveře pokoje hlasitě zaskřípaly, jak je pomalíčku zavíral průvan.

Odněkud z dálky se ozvalo cosi jako *fffzzzt* a pokoj se ponořil do takřka naprosté tmy. Slabé šedivé prosincové denní světlo, které do pokoje pronikalo, ji jen sotva dokázalo přemoc.

Najednou jsem přes hučení vichřice uslyšel ostrý kovový zvuk. Zprvu se to ozývalo pomalu, znělo to takřka metodicky. Pak ale zvuk nabral na rychlosti, a okolní šero náhle prořezávalo zběsilé zoufalé škrábání.

V tom zvuku byla jakási šílená naléhavost, z níž mě mrazilo do morku kostí. Ležel jsem bez hnutí, neschopen dělat cokoli jiného než naslouchat. Záhadný zvuk se odrážel od stěn, jako kdyby ke mně přicházel ze všech stran současně. Bylo takřka nemožné určit jeho zdroj.

Trvalo mi to několik vteřin, ale nakonec jsem pochopil, odkud to příšerné škrábání vlastně přichází: ze stropu nad mou postelí. Krev mi ztuhla v žilách jako led.

Tam v podkroví něco bylo.

A snažilo se to proškrábat sem ke mně.